

byrere. Der er anført, at det ikke kan være nogen rigtig Tilstand, at man i over 10 Aar har forfat den Krigsskattsforhøielse, som blev lagt paa Tolben, og det er ligeledes fuldkommen sandt. En Reform heri er i højeste Grad ønskelig; men man maa ikke bilde sig ind, at Toldafgiften eller særlig Krigsskattsforhøielsen er Noget, som udredes alene eller engang fortrinsvis af de mindst Bemidlede. Saaledes som Danmarks sociale Tilstand er, og saaledes som Livet overhovedet udviker sig, er det utvivlsomt, at Hovedforbruget af toldpligtige Artikler falder paa Middelstanden, og at Almuen, navnlig den paa Landet værende Almue, efter sin Levemaade ikke udreder en saa stor Del deraf, som man ofte er tilbøjelig til at forestille sig. Jeg nedsetter, som sagt, ikke den Ubillighed, der finder Sted med Hensyn til de indirekte Skatter, jeg erkjender den; men jeg siger: gaa heller ikke til Dverdrivelse, før ikke et Sprog, som om hele denne Byrde bæres alene af den Klasse, der ikke havde Naad dertil. Det er Middelstanden og de velhavende Klasser, hvis stigende Forbrug væsentlig repræsenterer den Forsøgelse i Toldindtægterne, som de sidste Aars Regnskaber paa en for os glædelig Maade have udvist. Det kan være til Nytte og Gavn at gjøre Reformen i vort Skattevæsen; men vi ere alle delagtige i den Byrde, som der bæres, og hvad enten der indføres en Indkomstskat eller ikke, vil den Udgift, som Befæstningsvæsenet maatte medføre, og som Udviiklingen af Landets Forsvarsvæsen fører med sig, komme til at hvile fortrinsvis paa Middelstanden og den velhavende Del af Befolkningen. Der er i den Fordring om Indkomstskat, som er bleven fremsat af det ærede Flertal, Punkter, som i Betænkningen og ogsaa i Debatten her ere komne frem som aldeles uomtøiselige, som klare Setninger, om hvilke der ingen Strid kunde føres; men den ærede sidste Taler, som tog den hele Tanke i Forsvar, aabnede pludselig for de Herrers Dine Perspektivet til en lang Række af Uenigheder og Tvistigheder om den rette Form for Gjennemførelsen af denne Tanke. Derksom Flertallet skulde forhandle med det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds (Frederiksen) om dets Indkomst- og Formueskat, saa vilde det faae en stor Strid at udsøgte med ham. (En Stemme: Nei). Jo, thi de Forslag, som han ikke alene idag, men mange andre Gange har antydet som dem, der efter hans Dverbevisning vare nødvendige Betingelser for, at Indkomstskatten kunde blive retfærdig, ligge langt fra meget af det, der er kommet frem fra de Herrer, og selv om de og det nævnte ærede Medlem skulde blive enige, er der jo flere Parter, hvis Samstemning udtræves, og det er ikke usandsynligt, at der nepot med Hensyn til Gjennemførelsen af sliige Punkter maa komme til at gjøre sig en stor Mængde afvigende Anskuelse gjældende. Jeg ønsker at yde Flertallet min Aerkjendelse, fordi der er et Punkt, et meget farligt og betænkeligt

Stridspunkt knyttet til Indkomstskatten, som de Herrer denne Gang have ladet falde, og det er det om en stigende Skala, om den progressive Beskatning. Da jeg overhovedet ønsker at fremhæve de gode Sider ved den Drøftelse, Sagen senest har fundet, vil jeg allerede nu nævne dette, at jeg betragter det som et væsentligt Fremstød, at der ikke til Forbringen om en Indkomst- og Formueskat er knyttet noget Forlangende om en stigende Skala; thi derved er en stor Bænkfærdighed ryddet bort for overhovedet at komme til en Afgjørelse. Jeg vilde ønske, at man tillige havde udeladt Forbringen om, at det skulde være en Formueskat, og i den Henseende træffer det sig saa besynderligt, at min Anskuelse falder sammen med, hvad det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds (Kjær) har ytret. Han udtalte nemlig under denne Sags første Behandling, da Tanken om en Formue- og Indkomstskat var bragt frem, det Ønske, at man havde ladet det Ord: „Formue“ være borte. (Kjær: Ja!). Ja, det kunde man rigtignok ikke mærke paa det ærede Medlem, da han nys talte, men dengang erklærede han, at han ønskede, at „Formuen“ var borte, og at Indtægten var bleven staaende alene. — Jeg tror ogsaa, at dette vilde have været en stor Lettelse for Sagen. Det stiller sig nemlig for mig saaledes, at det omtrent vil være en Umulighed nogenstunde at faae gjennemsført en Formueskat i den rudimentære Stillelse, hvori Flertallet har bragt den paa Bane. Det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds gjorde allerede opmærksom paa, at, naar man vil beskaffe Formuen, saa kan man ikke give Bømpelser paa denne, saaledes som man kan gjøre paa Indkomsten, og han fremhævede før, at, naar en Mand eier 500 Rd. som Formue, saa maatte han af disse 500 Rd. svare den samme Procent som den, der eier 10,000 Rd., og jeg tror, han har Ret deri; thi medens der kan siges om Indkomsten, at der er et vist Minimum, som behøves til enhver Persons Underhold, og som derfor bør gives fri for Beskatning, saa gjælder dette ingenlunde om Formuen; naar man blot har sit daglige Brød, sit Udkomme, saa kan man leve uden Formue. Men der er jo andre Former, hvorunder det vilde være muligt at bringe dette Formuemoment ind, og dersom man var gaaet den Vej, vilde min Betragtning af dette Spørgsmaal have været en Del forskellig fra, hvad det nu er. Saa ofte vi have talt om en Indkomstskat, og saa ofte jeg, hvad der forøvrigt ikke tid er flet, har taget Del i Forhandlingen derom, har jeg — og dette gjælder tillige om den kommunale Indkomstskat — gjort stærkt gjældende, at Indkomstskatten bliver en Uretfærdighed, saalænge man beskatter enhver Indtægt alene efter dens Størrelse uden noget Hensyn til dens Oprindelse. Det er ganske urigtigt, at en tilfældig Indtægt, som en Mand i et enkelt Aar kan have haat ved sit Erhverv, og